

YANCI / KUSURSUZ PLAN

SORGULAMA ODASI

Neredeyse bir saattir sorgulama odasında tek başına oturuyordu. Polisler birinin direncini kırmak istediklerinde böyle yapardı. Sorgu odasında uzun süre bekleyen kişinin aklından kendisine neler sorulacağıyla ilgili bir sürü ihtimal geçirdi. Her birine bir karşılık hazırlamaya çalışırken de çoğu zaman her şey karışırdı. Polislere sadece üst üste sorularla karşılındakini bocalatmak kalırdı.

Bu, Eray'ın ilk sorgulanması değildi ama en kritik olanıydı. Neyse ki o, ilk soruyla dağılacak kadar deneyimsiz ya da iradesiz değildi. Odanın her bir köşesini dikkatle inceledi. Önündeki gri masanın diğer tarafında sadece bir sandalye vardı. Demek ki birazdan tek bir polis, muhtemelen bir komiser, içeri gelecek ve ukala tavırlarla sorguya başlayacaktı. Neyle karşılaşacağını az çok bilmenin rahatlığıyla arkasına yaslandı ve beklemeye başladı.

Fazla beklemesi gerekmedi. Kapı sert bir biçimde açıldı. İçeri giren kızıl saçlı kadın polis yaka kartını çıkarıp arka cebine koydu. İsmi Eray tarafından görülmesini istemiyordu anlaşılın. Bu, Eray'ı iyice rahatlattı. Kadının yapmacık olduğu her halinden belli sert ifadesinden etkilenmedi bile.

Nilüfer komiser deneyimsizliğini ataklığıyla örtmeye çalışan genç bir polisti. Boş sandalyeyi sürükleyerek çekip oturdu:

“Başlayalım bakalım.”

Eray ise gülümseyerek; “Hoş geldiniz” diye karşılık verdi. Komiser oralı olmadı.

“Seni dinliyorum.” dedi sadece, gri masanın diğer ucunda oturan Eray'a. Sonra daha sert bir ses tonuyla ekledi.

“Melis ortalarda yok. Nerede olduğu konusunda bir fikrin vardır diye düşünüyorum?”

Eray, yüzünün ifadesinde tek bir değişiklik dahi yapmadan öylece bakıyordu. Komiser devam etti;

“Seni temin ederim ki onun nerede olduğunu söylemeden buradan çıkamayacaksın. Onu, senin kaçırdığını düşünüyoruz, hatta eminim diyebilirim. Şimdi tekrar soruyorum; Melis nerede?”

Komiser, sözünü bitirdikten sonra, “nasıl da sert polisi oynadım ama” der gibi bir ifade takındı. Eray yine oralı değildi. Önce “düşünüyoruz” sonra “eminim” demesi bile ellerinde pek bir şey olmadığını gösteriyordu. Bu polisin öğreneceği çok şey vardı daha.

“Ben kimseyi kaçırmadım.”

Sesi, akşamki maçtan bahseder gibi sakin ve doğal çıkmıştı.

Yaptığı sert konuşmanın işe yaramamış olması kızdırmıştı Nilüfer'i. Sinirlendiğini saklayamadı:

“Ne demek ben kimseyi kaçırmadım? En son, senin kullandığın arabada ve senin yanında olduğunu gösteren MOBESE görüntüleri var elimizde.” diye çıkıştı. Eray, önce hafifçe doğruldu, sonra daha rahat bir tavırla geriye yaslandı. Gülümseme ile tebessüm etme arasındaki ince çizgi, dudaklarına yayılmıştı;

“Ee? Ne var bunda?”

Sesinin biraz alaycı çıkmasına özellikle dikkat etmişti. Ama bunu o kadar doğal yapmıştı ki polis farkına bile varamazdı.

Komiser sakinliğini korumaya çalışıyordu. Bu iş, terfi etmesi için bir basamak olabilirdi. Hırsının sebebi buydu. Bir an önce bu olayı aydınlatmak istiyordu. Melis'i bulmalı ve bütün hikâyeyi çözmeliydi. Belli etmemeye çalışsa da aslında o, çok heyecanlı ve sabırsızdı. Sakin davranmaya zorluyordu kendisini. Ama bu hırs, sakinliğini bozuyordu. Dikkat etmezse kontrolü büsbütün kaybedebilirdi. Bir an için, “sakin olmalıyım” dercesine gözlerini yumdu ve Eray'a doğru eğilerek sordu:

“Ne demek ne var bunda? Kız senin yanında görüldü en son ve tam bir haftadır kayıp!”

Eray, tepkisiz olmaya devam ediyordu. “Senden korkmuyorum” izlenimi vermek amacındaydı ve bunda da şimdiye kadar başarılı olmuştu. Söylenenlerin anlamına yeni vakıf olmuş gibi şaşkın bir ifadeyle sordu;

“MOBESE görüntüleri mi dediniz siz?”

Nilüfer, önce birkaç saniye sinirle baktı. Sonra da önündeki dosyadan çıkardığı bazı fotoğrafları Eray'ın önüne doğru atarcasına yaydı. Fotoğraflardan biri yere düşmüştü. Eray, ayağıyla Nilüfer'e doğru itti yerdeki fotoğrafı. Önünde duran birkaç fotoğrafı da eline alarak sırayla baktı.

“Ee, ne düşünüyorsun fotoğraflar hakkında?”

Dudağından elmacık kemiklerine yayılan ince çizginin oluşturduğu alaycı ifade, aynen yanıyordu Eray'ın yüzünde. Fotoğraflara bakarak dudaklarını hafifçe büzdü ve;

“Ben, genelde çirkin çıkarım fotoğraflarda ama burada gerçekten yakışıklı çıkmışım.” dedi.

Komiser, bu sefer kızmadan aynı alaycı tavırla karşılık verdi:

“Yanlışın var. Bu fotoğrafta da gayet çirkin görünüyorsun” dedi ve devam etti; “Kızı ben kaçırmadım demiştin?”

“Evet, kaçırmadım.”

Nilüfer, kendinden emin bir şekilde gülümsedi;

“Bu fotoğraflar öyle demiyor ama”

Eray hala tepkisizdi.

“Bu fotoğraflar, kaçırdı da demiyor.”

Komiser, bir türlü üstünlük kuramayınca, yeniden sert bir tavır takındı;

“Şimdi bana, onun nerede olduğunu söyleyeceksin” dedi. Gözlerini, gözlerinin içine dikerek. Eray, gözlerinin içini, göz hapsine alan bu bakışlara karşılık veriyordu. Oturduğu koltukta hafifçe öne eğildi;

“Söyler misiniz, sizi kaçırmış olsaydım eğer, ön koltuğa mı oturturdum”?

Nilüfer, bir yerlerde birşeylerin eksikliğini hissediyordu. Bu işin içinden çıkabileceğinden de emin değildi. Kafasında dolaşan düşüncelerden sıyrıldı ve sinirli bir şekilde;

“Benimle konuşurken tavırlarına dikkat et. Yoksa hücrede koyun saydırırım sana”

Odada birkaç saniyelik sessizlik oldu.

“Melis ile nereye gittiniz ve neden gittiniz? Gittiğiniz yerde garip bir şey fark ettin mi?”

Eray, komisere doğru sert bir ifadeyle baktı.

“Kızı ben kaçırmadım. Yolda otostopçu görünce, alırım genelde arabama ve yol üzerinde de indiririm.”

“Sen akıllı bir adamsın. Bana yardımcı ol lütfen. İkimiz de bu odadan istediğimizi almış şekilde ayrılalım.”

Bunun üzerine, samimi bir gülümseme belirdi Eray’ın yüzünde.

“Evet” dedi, “şimdi doğru yolu bulmaya başladınız.”

Komiser, oturduğu sandalyesini biraz daha geri çekerek, sağ elini polis yeleğinin sağ cebi üzerinde hafifçe gezdirdikten sonra;

“Benim yeteneksiz olduğumu mu düşünüyorsun?” Eray, hiç beklemeden;

“Hayır, sadece heyecanlı olduğunuzu düşünüyorum... Aslında zekânızın farkındasınız ama kullanmak için yeterli sakinliğe henüz ulaşamadınız.”

“Beni tanıyorsun bile!”

“Sizi tanımak için çok fazla uğraşmama gerek yok.”

“Nasıl yani?”

“Her şey ortada” dedi Eray. “Sadece görmek için bakmak gerek. Görmek istediğim şeylere bakınca sizi yeteri kadar tanıyabiliyorum.” Nilüfer, “Ne diyor bu?” der gibi baktı bir süre. Sonra da;

“Sen hastasın.” dedi. Dediklerini tam olarak anlayamamıştı çünkü. Eray bir anda anlatmaya başladı;

“Masaya oturmadan önce sevgili komiserim, boynunuzdaki yaka kartınızı, çıkardınız. Bu hareket, bu odaya her girişinizde sürekli yaptığınız bir şeydi ve alışkanlık olduğundan farkında bile değildiniz. Onu arka cebinize götürürken adınızın Nilüfer, soyadınızın Öztürk olduğunu gördüm. Kaçırılma dosyalarıyla ilgileniyorsunuz. Komiser yardımcısı olduğunuzu söylememde sakınca yok sanırım. (Komiser, gözlerini ayırmadan dinliyordu.) Ve şu an, üst amirinizle gönül ilişkiniz var. (Komiser, gözlerini daha da açarak bir şey diyecekmiş gibi başını havaya kaldırdı ama diyemedi.) Aslında, bu sizin için pek de gönül ilişkisi sayılmaz. Bu davayı ki Melis’in ünlü biri olması bunda büyük etken, bir terfi nedeni olarak görüyorsunuz. İlişkiniz olan amiriniz ise bu durumda aslında sadece bir basamak oluyor sizin için. (Sorguyu dışardan izleyen üst amir Bora, yüz ifadesi değişmiş bir şekilde dikkatlice konuşulanları dinliyordu. Bora’nın yanında bir kişi daha vardı.) Bakın komiser Hanım. Eğer Melis’i bulmak istiyorsanız beni şimdi çok dikkatli dinlemeniz gerekiyor. Melis’i ben kaçırmadım. Ama onu bulmanıza yardım edebilirim.

“Nasıl olacak bu” diye sordu Komiser. Eray’ın anlattıkları karşısında az önceki kızgın tavrının yerini şaşkınlık almıştı. Karşısında, kendisinden daha zeki biri olduğunu kabullenmiş gibiydi..

“Bu bir satranç oyunu” dedi Eray. “Eğer doğru hamleleri yapmazsanız mat olursunuz.”

Komiser, kafasının karışıklığını henüz üzerinden atamamıştı. Bu kadar şeyi nasıl bilebilirdi ki bir suçlu? Çıkarım yaparak bu kadar şeyi çözmek mümkün müydü? Bir anlık düşünceler silsilesinden kurtularak, kafasını sağa sola hızlıca salladı ve Eray’a baktı;

“Peki, sen bu oyunun neresindesin?” Eray, komiseri şaşırtmayı başarmıştı.

“Ben bu oyunun yancısıyım. Kenarda oturmuş, hamleleri izlerken beni de oyunun içine çekmeye çalıştılar. Oyunu, sıkıştığı noktadan benim çıkarmamı daha makul buldular. Ama bilmedikleri bir şey vardı.” Nilüfer, meraklı bir şekilde sordu;

“Neymiş o?”

“Ben, bu oyuna katılacaksam, sadece oynayanlar ya da yancılar değil, bütün kahvehaneyi oyunun içine çekerim!” Nilüfer, şaşırmış bir ifadeyle bakıyordu.

“Şimdi isterseniz size en başından yaşadıklarımı anlatayım.”

“Dinliyorum” dedi, sakın bir şekilde komiser. Çekmecedden bir ajanda ve kalem çıkardı. Önemli yerleri not edecekti.

Eray, hafifçe geri yaslandı ve bacaklarını öne doğru uzatarak biraz gerindi.

“Her yerim tutuldu oturmaktan” diye söylendi.

“Lütfen düzgün oturun ve anlatın.” diye, araya girdi Nilüfer. Eray, kendisini toparladıktan sonra komiserin gözlerine doğru bakmaya başladı. Nilüfer, Eray’ın ne istediğini anlayamadı.

“Ne?”

Eray gülümsedi;

“Önce bir sigara rica edebilir miyim?”

“Sigara kullanmıyorum!”

“Polis yeleğinizin sağ cebinde bir paket var. Onun içerisinde bir tane rica ettim.” komiser şaşkıındı.

“Nereden biliyorsun?”

Eray, gayet sakin bir şekilde;

“Biraz önce, sağ eliniz, yeleğinizin sağ cebi üzerinde bir süre gezindi. Sigara içmek istediniz ama vazgeçtiniz. Üstelik, sağ işaret ve orta parmağınızın sigara tutan kısımlarındaki hafif sarılık, sigara tiryakisi olduğunuzu zaten belli ediyor. (Gülümseyerek) İtiraf edin, siz de şu an bir dal tane yakmak için sabırsızlanıyorsunuz.”

Bu konuşmayı ağız açık şekilde dinleyen Nilüfer;

“Bak, konuya gir artık” dedi ve cebinden paketi çıkarıp Eray’a bir sigara uzattı ve yaktı. Bir tane de kendisi için aldı ve ağızına götürüp yaktı. Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra Eray’ın, yanan sigarayı elinde tutup hiç ağızına götürmediğini fark etti.

“İsrarla istedin de neden içmiyorsun?”

“Ben sigara içmiyorum ki!” Nilüfer sinirlenmişti;

“Madem içmiyorsun, neden istedin be adam?” diye çıkıştı. Eray, elindeki sigarayı küllüğe bastırarak söndürdüğü sırada;

“Ben, senin sigara içtiğini anladım ama sen benim içmediğimi anlayamadın. Sigara istememin iki amacı vardı. Birincisi, senden daha dikkatli ve zeki olduğumu iyice anlaman, ikincisi ise, sigara yakabilmen için sana fırsat vermektir. Sigara yakmasaydım, söylediklerimi yeterli dikkatte dinleyemeyecektin. Ben sana bu fırsatı sundum.”

Komiser hiç ses çıkarmadı. Daha, az önceki çıkarımları çözememişken, bir de bununla kafa yoramazdı. Bir süre sigarasını tütürmeye devam etti ve Eray’ın gözlerine bakıp,

“Teşekkür ederim” dedi.

Eray, hafifçe gülümseyerek;

“Kaos teorisini bilir misiniz komiser hanım?”

Komiser, “konuyla ne alakası var” der gibi bir bakış attıktan sonra,

“Az çok duymuştum.” dedi. “Her şeyin, başka bir sebebe bağlı olduğunu ifade eden bir teoriydi sanırım.”